

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Előfizetési árak:

Helyben:		Vidéken:	
1. hóra:	60 f.	1. hóra:	1 K —
1. évre:	1 K 80.	1. évre:	8. —
3. hóra:	3. 60.	3. évre:	24. —
1. évre:	7. 20.	1. évre:	12. —

Főszerkesztő és lapkiadó: Baranyay Lajos.
Felélő szerkesztő: Major Mihály.

Megjelenik: minden hétköznap este 8 órakor.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szent István-tér 1.
Telefon 208.

Egyes szárok kaphatók: a dohányboltokban.

A város bankja.

Vége egy ügyes szociális gondolat, alapítson a város egy pénzügyintézetet. Mikor az embernek sok anyagi baja és gondja van, egyszerre szeretne megszabadulni tőle s rendezett viszonyok közé jutni. Valamikor így vagyunk mi is a városi bank gondolatával. Szeretnők, ha nem terv volna csak, hanem már valóság, amelynek áldásos működését úgy a város, mint annak közönsége élvezné.

A városnak a kultura haladásával évről-évre több pénzre van szüksége, fejlődik, igények emelkednek, a modern városok életével lépést kell tartania vagy legalább utána kulogni, a folyton növekedő drágaság az ő öreg vállát is nyomja, így természetesen min-

dig több a kiadása, minden évben polgárainak több adójára van szüksége.

Helytelen gazdálkodási mód volna azonban, ha a növekedő kiadásokat kizárólag a pótdórendszerrel iparkodnék ellensúlyozni. Egy ideig lehet ugyan így boldogulni, rövid idő alatt azonban bekövetkeznék az az időpont, amikor ez a módszer felmondja a szolgálatot, mert utolvégre a végtelenségig nem lehet a közterheket emelni.

Tehát okosabb, intenzív, szociális gazdálkodásra van szüksége a városnak, hogy élni tudjon, élni a kornak megfelelően annélkül, hogy lakóinak a terhek miatt görnyedezve kelljen járniok.

Ennek az okos szociális gazdálkodási rendszernek egyik fázisa a városi bank.

A mai korban egy reális

alagkon nyugvó morális eszközökkel dolgozó pénzügyintézet, mint mondani szokás, jó üzlet, amely hasznot hajt. Menynyivel inkább az, amikor az egy egész város közönségének szolgálatában áll, amely amellett, hogy neki előnyöket nyújt, még a közterhekben is könnyebbé szolgál.

Ilyen alkotásnak csak biztos és szép jövőt lehet jósolni. Nem szabad tehát a felvetett gondolatnak elaludni, hanem két kézzel neki kell fogni a megvalósításához, hogy Székesfehérvár szabad királyi városnak minél előbb meglegyen a maga bankja.

A megalkotók iránt hálás lesz a polgárság, de különösen a jövő nemzedék, amely már a maga teljességében fogja élvezni ennek a nagy szociális alkotásnak áldásos működését. (.)

A szépítő egyesület estélye.

Helyesebben úgy kellene mondanunk a felsőbb leányiskola estélye, fényes estélye a Szépítő egyesület javára. Az ünnepség képét röviden így lehet megfesteni. Zsufolt színház a legelőkelőbb közönséggel élén a város főispánjával és polgármesterével. Sőt a környék intelligenciáját is ott láttuk a páholyokban. A színpadon egy hatalmas leányserge szoborban szobor jellemezte, precíz, szép, ügyes játék, ének, a melyekről a dicsőreget legméltóbb hangján kell szólalunk. Az egyesület hálával tartozik ennek az intézetnek és növendékeinek, mert szép összeget hozott nemcsak céljának támogatására.

A program a következő volt. Az intézet énekkara a Barcarollát énekelte bevezetőnek. Utána Velinczy Margit, Kiss József Ágota kisasszonyát szavalt a ügyesen és kedvesen. Az elismerés egy dörgő taps volt. Ezután művészetet élvezett a közönség. Hermann László zeneiskolánk igazgatójának hegedűművészetét, amelynél Ha-

Nyári estén.

A „Fejérmegyei Napló” tárcája.

Mire a csillagok kigyúltak a sötétkék égen, a fák sűrű lombjai közt hűvös csendes szél kezdett fujdogálni. Egész nap fojtó hőség volt és estére jól esett kint üldögeálni a kertben, egy vén, vastag akácfa tövében, melynek koronáját halk zizegessel borzolgatta az esti szél.

Hárman ültünk a fa alatt: a kopaszodó Csery Pistát, egy javítatlan aglegényt, a ki nagy gondal ültözködött és lármás hangon szeretett eldicsekedni bódításával; a szomorú, nyúlánk Pátay Zsigmond aki keveset beszélt és a kit, — kivált mióta a felesége megszökött tőle Bécsbe egy ragyás bakatiszt után, leányos gyöngédséggel vetünk körül — és én.

Csöndesen szivarozgattunk és alig beszéltünk valamit. Még a lármás Csery Pista sem beszélt az asszonyokról, őt is elfogta a csilagfényben ragyogó nyári éjszakának ábrándos hangulata.

En jöleső lustasággal dőtem a fehérre festett kerti szék hátának és a mellényemet is kigomboltam, hogy a nagy forróság után egész testemen érezem az esti szél hűvös simogatását. Epen szemben ült a szegény Pátay Zsigával, gyönyörködtem az ő szép, férfias, bánatos arcában, melyet megvilágított égő szivarjának gyakran föllobbanó fénye.

Elgondoltam, hogy hány nőnek szerencséje, hogy ez az ember nem foglalkozik asszonybulandússal, az ilyen férhnak egy érdeklődő tekintetétől is könnyen lángot fog az asszonyszív. Lelkem keserű boszúsággal telt meg, mikor eszembe jutott az az ostoba szép asszony, az ő felesége, aki el tudta hagyni ezt az embert azért az üresfejtől semmiháziért, aki azóta bizonyosan már a harmadikkal éli világát.

Pátay a vége felé izgatottan szivta a szivarját, úgy látszott, mintha ő is a feleségét átkozta volna. Jó ideig tartott ez így, mikor egyszer megszólalt, halkán, szivarját a fogai közt tartva:

— Ti nem ismertétek mademoiselle Deniset, a Bányaiék francia

kisasszonyát. — Tovább nem tudta folytatni, füst ment a torkára és elkezdett erősen köhögni. Eldobta a szivart, karjával egy szék hátára könyökölt és még mindig köhécselve beszélt tovább...

— Mindegy, azért elmondok róla egy históriát. Csery Pistát mindenestre fogja érdekelni...

— Tudjátok, mondta hogy az utolsó szigorlatom előtti nyáron Bányaiéknál nevelősködtem a káliai pusztán. Pénzre volt szükségem mielőtt a diplomára, a cárosiaktól már nagyon sürgették az eljegyzést (Pátay a viláért sem ejtette volna ki hülsen felesége nevét, róla csak úgy beszélt mindig: a sárosiak.)

Mikor megérkeztem a káliai pusztára, Bányaiéknál senki sem volt otthon. A kocsis már az uton elmondta, hogy a nagyságos urék a szomszéd urasághoz mentek látogatni és vacsorára is ott maradtak.

Tétovázva szállottam le a kocsi-ról a nagy udvarház tornáca előtt és nyugtalanul néztem szét, nem jön-e valaki, aki utba igazítson. Nem láttam egy lelket sem.

Végre rászántam magam és be-

nyitottam az előszobába. Egy huszévesnek látszó, alacsony, szőke leány ült ott az ablak mellett egy töblös karosszékekben és olvasott. Sima, fekete ruha volt rajta és fehér kötő. Ugy látszik, nem vette észre megérkezésem, mert mikor benyitottam, összeresztett és elpirulva ugrott föl helyéről, miközben a füle mellett hátrasímitotta a haját.

— Bocsánat, kisasszony, — mondtam magam is zavartan, — hogy háborgatom, Pátay vagyok, az uj...

— N'est pas, monsieur, az uj nevelő? Vágott közbe hirtelen. Ropant hadarva beszélt, egy kicsit az orrából is minden harmadik szót franciául mondta. Nem igen tudott magyarul. De azért sokat beszélt, közben az előszoba tükre mellett levő villamos gombot megnyomta, mire egy lompos, borzas cseléd-leány jött elő.

— Vezesse be a monsieur, mondta neki, a kék szobába. Azután fölkapta a konzolról kulcsos kosarát, indulni készült. De az ajtóból visszaszólt.

— A viszontlátásra! Ha átöltöz-

Sövegjártó János

hazai és rumburgi vászon-áruháza
barátok épülete.

ÁZKLOTT: ÖZV. HANEL ANTALNÉ
OLCSÓ SZABOTT ÁRAK

Mai lapunk 4 oldal.

00000691

vas Gáborné, zeneakadémiánk egyik tanárnője segédkezett közre zongorajátékával. A Csárda-jelenetnél a publikumot valóságos lázba hozta, meg is kellett toldania programszámát. Játéka kétségkívül az elők között áll, a zeneegyesület határozottan jó választást csinált, mikor őt hívta meg az igazgatói állásra.

Az est kiemelkedő pontja a Virágálom volt. Már egyszer láttuk, de most újból élveztük. Most még jobb, szebb volt. A kedves színjáték a színpadon teljesen érvényesülhetett, a szereplők is jobban kimutathatták tudományukat. Mikor először játszották, minden szereplőről külön emlékeztünk meg, mind-egyiket külön megdicsértük, mert megérdemelték, az akkori dicsőretet most hatványra kell emelni. A kis manóknak az elfáradásig kellett ismételnök a táncot. Havranek Karola meg egyszerűen elbűvölte a közönséget. Ez az aranyos csöppség szép, érces hangjával úgy énekel, hogy utána a tenyerek valóságos pecsenyéig tapsolták ki magukat, sőt az elismerés legmagasabb fokából is kijutott neki, éljenzással ünnepelték a kis Karolát. Ismételte is énekét mindaddig míg bele nem fáradt. A szerepek a következőképpen voltak elosztva:

Virágúndér — Széchenyi Sarolta, róza — Nosz Margit, lilom — Czeisberger Janka, rozmarin — Tattay Piroksa, zezeda — Czeisberger Paula, szegfü — Lauschmann Mária, orgona — Barsy Irén, viola — Bruza Irma, bazsaróza — Klein Kamilla, tulipán — Szepessy Karola, pipacs — Praznovszky Irma, harangvirág — Klöner Sarolta, árvácska — Tamás Paula, jácint — Palotai Irén, margaréta — Lambrecht Mária, hóvirág — Szent-

miklós Erzi, gyöngyvirág — Havranek Karola, ibolya — Pék Boroska, nefelejcs — Keller Agócsa, szászorszép — Herc Mária, buza-virág — Tönköly Ilona, szitakötő — Széchenyi Irma, cserebogár — Knázovitzky Anna, fecskék — Zulaevszky Erzsébet, Bacsinszky Eszter, apródok: Trom Etelka, Krausz Erzsébet, lepkek: Bach Róza, Berger Ilona, ifj. Deutsch Olga, Fodor Margit, Heckenast Nóra, Kövessy Piroksa, Kun René, Molnár Boriska, Pollák Mária, Schlesinger Róza,

manók: Bruck Róza, Eisler Ilona, Székely Stóci, Schlammadinger Kata, Tattay Böszö, Tólos Ibolyka, Téri Magda.

Az ünnepélyt az énekkar két énekeszám fejezte be, amely az intézet énektanárának, Megyessy Józsefnek ügyességét és rátermettségét dicsérte.

Az est jól sikerült, most tehát a szépítő egyesületen a sor, hogy megkezdje öreg városunknak a rendezését.

Városi ügyek.

Fűbér. A zárszámadás tárgyalásakor a gazdasági szakosztály rendszertelen kusza kezelésével kapcsolatban az a vád merült fel, hogy a fűberek árából a városnak több ezer korona kára van, mert a kintlévő követelések behajtását Polczer Péter könnyen hagyta. Igaz, hogy a kezelés rendszertelen és kusza, de a közsa hírekkel szemben, anélkül, hogy ezt a kuszaságot ki akarnák fűszelni, meg kell jegyeznünk, hogy épen ebben az esetben nem Polczer Péter a hibás és ha így módon a város kárt szenvedett, annak nem ő az oka. A gazdasági tanácsos a nem fizetőket bejelentette a bakatell bírósághoz s annak vezetőjének, Lipcsey Lajosnak kellett volna behajtania a munkájáról havonta a polgármesternél jelentést tennie. Ha ő ezt nem tette, azért nem lehet Polczer Pétert hibáztatni.

A bányabizottság tegnap délután folytatódólagos ülést tartott. Valami pénzhányt tisztáztak. Az

ülés részletes lefolyását még nem ismerjük.

Az árveház és aggintézet építése. Lelkiismeretlenség késleltetni az árveház és aggintézet építését. Van rá pénz, amely más célra fel nem használható, az előmunkálatok régen készen vannak, nincs semmi akadály és az építés mégis késik. Most még egy fontos ok merült fel, ami miatt az építést sürgetni kell. A régi honvédelmi tanyából pár nap múlva kimennek a pórtartalékok s azután üres lesz. Itt nagyszerűen el lehet helyezni a lebontandó aggintézet lakóit az építés tartamára, míg más alkalommal esetleg 2-3000 koronánál kellene a részükre lakást bérelni. Az építésre nézve az együttes építkezés lenne a városra nézve a legelőnyösebb s a többség emellett is van, mert nem igen akarják ezt a két szép intézményt oly ruhába öltöztetni, mely ruhának más szabó csinálná a törzsét, az ujját, a zsebeit s egyéb részeit. — Az

együttes építkezés lehet egy vállalkozó kezében a legbiztosabb, a leggyorsabb s a városra nézve a legelőnyösebb. Ezt mondják a szakértők és mindazok akik már építették valaha valamit. Háromezer K megtakarítás mutatkozik a város javára az esetben, ha külön-külön adják ki a munkákat. Ez azonban csak mutatkozik. A külön való építkezések összefoldozására jobban ráfizetnénk 3000 K-nál s ha valami nem lenne jó, külön-külön kellene felelősségre vonni a vállalkozókat. Ki kapja meg az építkezést? Ha bár egész bizonyosnak látszik, hogy a legelőcsőbb ajánlattevő nyeri el a munkákat, a levegőben röpködő ellenjavalevényekkel szemben az igazság kedvéért és a város érdekéért meg kell jegyeznünk a következőket: vagy van versenytárgyalás, vagy nincs; de mert van, a város tartsa tisztességes kötelességének e versenyben mint versenybíró pártatlan igazsággal ítélkezni. A jelen versenyben Szentzenstein János lett az első legelőcsőbb ajánlatával, — hogy mennyivel, az mint minden versenyben, itt is mellékes — az egyenes eljárás tehát az, hogy a város egyhangulag neki adja ki a munkákat. Fordulhat elő olyan eset, hogy nem a legelőcsőbb ajánlattevőt bízzák meg, de csak akkor, ha az az építkezésért nem nyújt elég garanciát, kétes, vagy nem megfelelő. De most, mikor a győztesnek úgy a becsületes személye, mint anyagi helyzete a legelőcsőbb garanciát nyújtja, akkor csak szót emelni, vagy pláne erőltetni azt, hogy ne ő kapja meg a munkákat, akkor azt tenni nem lehet anélkül, hogy a szemlélő valami háttérrel ne sejtjen. Az

ködött, az ebédelőben várom uszónával.

Pár perc múlva már az ebédelőben ültünk: ő az asztalfőn, én mellette jobbra. Míg a kávé töltgetésével bajlódott, jól szemügyre tudtam venni, annál is inkább, mert így is folyton beszélt. Ez embert nagyon érdekli az új környezetnek minden tagja.

Alacsony homloka volt és kék szeme. A haját simára hátra fűszte, de a halántékánál egy pár szál mindig előlött, az ajka széle pedig a nedvességtől örökké fénylött. Különböző mindig nevetett, az ember egy pillanatig sem tudta komolyan venni.

Úgy látszik, megérezte tekintetemet, mert mikor véletlenül rám tált pillantani, a szót hirtelen közepre harapta el, az arca vörvörös lett, szinte lángolt és egy nagyot sikoltott. Az abszorszon végig ömött a fekete kávé.

En is felugrottam helyemről, segíteni akartam neki, de zavarra nem sokáig tartott. — Megint nevetni kezdett.

— Nem baj, monsieur, annyi kávé még maradt, hogy meguszsonálhassunk.

Uzsonna alatt ismét beszédessé lett, de már nem hadart annyira, sőt néha egészen elhallgatott s ilyenkor mereven mosolygva nézett maga elé. — Azután újból fölkapta a szót s vacsoráig be voltam avatva összes titkaiba.

Valamelyik vidéki francia városban született, anyja oly korán elhalt, hogy ő nem is emlékezik rá,

mostoha anyját ki nem állhatja, inkább maga keresi meg kenyerét. . . .

Madame Bányai jószívű, nemeslelkű uriaszony, monsieur Bányai azonban részeges, lump, a feleségével gorbombán bánik.

— Csak az a jó, tette hozzá, hogy benn lakik a városban, ott van kaszinó, ott lehet kártyázni. Madame Bányai ugyanis jól ért a gazdálkodáshoz.

Lacika, az én leendő tanítványom elég pajkos, rakoncátlan, de romlatlan lelkű fiú. Ő ismeri jól, három éve van már a házánál és úgy szereti azt a csintalan gyermeket, mint a testvérét.

Néhány nap alatt egészen belezokkentem a Bányaiék kerékvágásába. Elég jól jellemezte őket mademoiselle Denise, akivel sokat voltam együtt, mert Bányai alig jött ki a puszta, Bányainé pedig mindig a gazdaságtan volt.

Mademoiselle Denise nap-nap mellett nagy változáson ment keresztül, amit persze akkor nem igen vettem észre. Mintia megkomolyodott volna és keveset beszélt. Félóránként is elcsúszottunk egymás mellett a gazos kerti utakon, a nélkül, hogy egy szót is váltottunk volna.

Fekete napernyőjét hanyagul tartotta a vállán és hosszasan elmerengve nézte a ragyogó kék nyári égboltot.

En is azt néztem és a lélek is remegett bennem a boldogságtól, úgy szerettem azt a... A feleségét akarta mondani Pátay, de elhallga-

tott. Meg kellett egy kicsit pihennie, a hangjából is kiértett a földindulás. . . .

Egy szép délután, folytatta kis szünet múlva, mialatt, hogy a zavarát leplezze, szivarra gyújtott ismét, épen a szobámban vesződtem Lacikával, valami latin hexameterre ragódtunk.

Időselem nézegettem az órámat minden percben, mert aznap az esti hat órai postával levelet vártam Sárosból. Meghatározott napokon írunk minden héten egymásnak. . . .

Egyszer csak halk kopogást hallok és szemlesütve félénken nyit be hozzánk mademoiselle Denise.

— Nem haragszik, monsieur, kérdezte elpirulva, — a latin órán én is szeretnék itt lenni Lacikával. Azt mondják, a latin nagyon hasonlít a francziához, hátha én is tanulnék valamit.

Akkor jutott csak eszembe, hogy lett már nekem czélzást a mademoiselle, aki észrevétlenül húzódik meg a kanapé egyik sarkában s mikor az órának vége volt, csillogó szemekkel, szinte boldogan mondta, hogy nagyon sok latin szót értett meg.

Aztán a könyveim közül egy zöld kötetet vett ki, abban volt egy arcképem, mely kiesett belőle.

— Ni, mondta meglepetve, ez a monsieur arcképe és azzal fölkapta a földről. Mikor jól megnézte, szó nélkül tette le az asztalomra és távozni készült.

Igaz, monsieur, — kérdezte hirtelen megfordulva, volna-e kedve

ve holnap a kiserdőbe kikocsizni? A madame maga mondta, hogy menjünk ki hozzá, mert épen ott csépelet a kiserdő mellett.

En megörültem az ajánlatnak, legalább lesz egy kis változatosság, — gondoltam. Megint megnéztem az órát. Hat óra elmúlt, tehát a sárosi levélnek itt kellett volna lennie. A sárosiak szerettek megkínözni, de a levél pontosan beállított a kitűzött napra. Készszer is küldtem a postára, utoljára magam is elmentem, hátha tévedésből maradt ott. De a levél az én nevemre egyáltalán nem jött senkitől sem.

Roppant nyugtalanul éreztem magam, hol fáztam, hol forróság öntött el, utoljára a fejem is elkezdett fájni. Még nemplemente előtt lefektüdtem. De az ágyban sem volt nyugtom s mire egészen besötétedett, fölkeltem, hogy kinyissam az ablakot, mert nagyon fojtónak éreztem benn a levegőt.

A mint kinyitottam az ablakot, észrevettem, hogy egy sötét alak suhant el a bokrok között. Önkénytelenül sugtam utána:

— Mademoiselle! — Az alak megfordult. Csakugyan ő volt.

— Akar talán valamit? — kérdeztem.

— Nem, sugta halkan. Aztán a falhoz lapulva visszahúzódt a sötétbe és úgy folytatta:

— Jaj, ha meglátnák! De azért nem ment el. Várt egy keveset és megint megszólalt:

— Szegény monsieur, nagyon beteg?

(Vége köv.)

építést pedig minden áron halogatni azért, hogy az a erre való pénz a takaréknak maradjon, mint már fentebb mondtuk: lelkiismeretlenség.

Keresztény szociális munka.

Utánzásra méltó példának ajánlva.

Vettük a kalocsai rózsafüzér-készítő háziparnakévi jelentését. Mint ismeretes a kalocsai rózsafüzér készítő házi ipar hét évvel ezelőtt egy csöndes, szerény káplánszoba még szerényebb tulajdonosának vas energiájával azon célból alakult, hogy a szegény népet, a munkanélkülieket, vagy azokat, kik erősebb testi munkák elvégzésére alkalmasnak házi iparszerűen foglalkoztassa, nehéz sorsukat megkönnyítse akár állandó, akár mellékfoglalkozásként s így biztos s jól jövedelmező munkát, vagyis kenyeret nyújtson nekik. Szinte hihetetlennek látszik — hogy az a kis mustármag, melyet az alapító Tantos Ferenc káplán hét évekkel ezelőtt vetett, ma mily teret hódolt, óriási fává nőtte ki magát. Mily hatalmas szociál-karitatív intézménnyé fejlődött, mely előtt még a külföldi kereskedelmi piac is csak tisztelettel beszél.

Mig bizonyos körök ankéteznek és bankéteznek a szociális kérdésnek mikénti helyes megfontolásáról, a kisemberek helyzetének mikénti javításáról — addig egy lelkes, nemes hivatásának teljes tudatában levő ifjú káplán, ki mint a nép fia, legjobban tudja mi fáj és mi kell a népnek — rózsafüzér-gyárat alapít s száz és száz embernek jobb megélhetést biztosít, sőt a feleslegből még egyháznak is juttat. Bizony ehhez nem kell kommentár.

Am beszélnének maguk a számok:

1912-ben 5750 rendelést intéztek el. Az év folyamán 150 ezer rózsafüzért készítettek — a vállalat főnállása óta összesen 707458 rózsafüzért — Az irodai személyzetén kívül foglalkoztatott 5 munkafelügyelőt, 14 elölmunkást és 200 háziparost. Hogy mit jelent ez az intézmény Kalocsa község gazdasági életére, elég fejegetnünk, hogy munkadíjak fejében 15130 koronát fizetett a kalocsai népeknek.

Ime, ez keresztény szociális munka, mely nem üres, semmitmondó frázisok pattogtatásában nyilvánul — de mely előtt még az ellenfél is meghajlít az elismerés zászlaját.

Gyümölcsseiről ismerik meg a fát — tartja egy nagyon régi közmondás. Bővebb, szebb és egészségesebb gyümölcsöt alig termelt még egy hazai intézmény, melynek bölcsőjénél tökélyt a katolikus Karitás állott.

Mi — a magunk részéről ennek a szegény, kifosztott, agyonzaklatott, mosóhagyvermek országának sok-sok ilyen Tantos Ferencet kívánunk.

Akkor anyagilag, de erkölcsileg is máséknál állunk. Mert a nép mindennek előtt kenyeret akar, nem kalácsot — csak kenyeret.

Ebből érthetnek, akik érteni akarnak. Benedek Rezső.

HIREK.

Naptár.

Június 28. Szombat.
R. Kath.: Irenae p. k. vt.
Pro: Irenae.
Gör. Ánusz pr.
Nap kel: 4 ó. 5. nyugszik 8 ó. 0.
Hold kel: 12 ó. 8. nyugszik 2 ó. 1.

A pákozdiak ünnepe. Vasárnap áldja meg nagy ünnepség közepett dr. Prohászka Ottokár megyéspüspök a gyönyörűen megújított, hatalmasan megnagyobbított, új orgonával, szőszekkel, s remek román oltáral újonnan felszerelt pákozdi templomot. Az újjáalakítást a székesfehérvári káptalannak, mint kegyúrnak áldozatkészége létesítette 25.000 korona költséggel. Az egész munkát dr. Klauz György dékánkanonok vezette, akinek lankadatlan buzgóságát és műértését az egyházmegye területén már oly sok kulturális épület, templom, iskola, tanítólakás stb. dicséri. A megáldás d. e. 10 órákor lesz, amikor is a megyéspüspök sz. beszédet és sz. misét mond. A pákozdiak örömeiben a szomszédos falvak katolikus hívői is részt vesznek, amennyiben papjaik vezetésével körmenetben vonulnak Pákozdra. A székesfehérvári káptalant Szuborits Jenő apátkanonok és dr. Klauz György főesperes, dékán-anonok fogják képviselni.

Hufnágel János ezüstmiséje. Dr. Hufnágel János pápai kamarás, dunabogdányi plebános ma tartotta ezüstmiséjét. Dunabogdányban. A község apraja-nagyja megható szeretettel ünnepelte lelkipásztorát, kit a vidékről is számosan üdvözöltek, hiszen dr. Hufnágel Jánost, ki régebben gróf Majláth György családjában nevelői tisztelet töltötte be, a sajátban — jelesül az Alkotmányban — is kifejtett munkássága folytán országos hírességet szerzett. Dunabogdány közönsége már az ezüstmise előestéjén lampionos menében vonult fel a plebánia elé hol a község összes egyesületi vallás és pártkülönbség nélkül melegen üdvözölték a jubilánst. Ma kora reggel szintén zeneszó jelezte, hogy Dunabogdánynak ünnepe van. 9 órákor pedig zsufolásig megtelt a templom közönséggel s Hufnágel János bemutatta az Urnak ezüstmiséjét. Prágai József kisoroszi plebános szép egyházi beszéd keretében fejtette ki az ünnep jelentőségét.

Áthelyezések. Dr. Hetényi József szfőhérvári kir. törvényszéki jegyző a budapesti kereskedelmi és váltótörvényszékhez helyeztetett át.

Baán Sándor a Hazai Biztosító intézet tisztviselője városunkból az egri főügynökséghez helyeztetett át.

Nyugdíjasok figyelmébe. A nyugdíjasok nyugtáit dr. Zavaros Aladár rendőrkapitány f. hó 30-tól július 5-ig naponta d. e. fél 9-től 10-ig írja alá Városház-köz 4 szám alatti hivatalában.

Ünnepi mise. F. hó 25-én gr. Szőgyény Marich László berlini nagyköv. csöri nagybirtokos leányának, Mária gróf. nőnek, gróf. Somsich Gézával Berlinben kötött házassága alkalmából a csöri plébánia templomban ünnepélyes szent mise volt, melyen résztvettek az uradalom tisztviselői, a község előjárósága, intelligenciája és a hívek nagy számmal.

Kálmán Károly temetése. A megyénkben Sósut közszégyben — melynek 21 éven át volt lelkipásztor — tegnap adták át az anyaföldnek Kálmán Károly a nagy katolikus szónok, költő és műfordító porhüvelyét. A gyászmen és a beszterleisi szertartáson az egész község népe részt vett és a környékből is számosan jelentek meg. Tudósiónt a következők neveit jegyezte fel: Heller Iván c. apát, budafoki esperes-plebános, Weicher Miklós törökbalinti, Keresztény György ráckeresztúri, Holesky Ágost érdi, Fersich János tényei plebánosok, Markos Gyula v. orsz. képvis., Kúró József, Kaszt Péter segédlelkészek, Andretti K. bányatulajdonos, Tóth József gazdatiszt, Tillmann László, Rehuss Endre jegyző, dr. Wai Dávid orvos, Thomka Iván gyógyszerész, Káldor Benő bányatulajdonos, Szalay Károly takarékpénztári tisztviselő, Ziska Ferenc igazgató, Csepela István, Márk Ferenc, Halász József, Javics Ignác, Harbács Béla, Zencselli István, Pallovics János stb.

A plébániatemplomban délelőtt 9 órákor kezdődött az énekes gyászmise, melyet a kerületi papság segédletével Heller Iván c. apát, esperes-plebános végzett. Majd dr. Griger Miklós szfőhérvári plebános gyászbeszédet intézett a hívekhez magyar nyelven, melyben felidézte előtűk Kálmán Károly emlékezetét.

Kálmán Károly — mondotta — aki a községnek plebánosa volt és akinek hírneve egész országra szólt, megérdemli, hogy tiszteletünk és kegyeletünk adóját lerójuk koporsójánál. Megérdemli, mert Istev dicsőségét hirdető és szunnyadó katolikus öntudatot ébresztő szónok volt, hitvalló politikus volt, a zsenge de diadalmas keresztény politikai küzdelmek hős képviselője, dalos pacstírája, zengő harsonája, veszkongó harangja. Vele egy bátyafok dőlt le és az örökönyben elhunyt a korduló harang. Tisztelet és kegyelet illeti meg, mert Istentől ihletett katolikus költő volt, aki műveivel Isten-félelmet plántált a szívekbe. Végül könyördületes szívű ember volt, aki egyenlőképpen szerette minden felebarátját.

A sírnál az egyház utolsó áldását Heller Iván apát adta meg Kálmán Károly földi maradványainak, majd dr. Griger Miklós plebánosától búcsúztatta el a község nagy halottját.

Most már feltétlenül vegyen sorsjegyet 50 fillérért az Egyházmegyei könyvnyomdában Szt. István tér 1 szám alatt. Az esély roppant nagy, hogy ön nyeri meg azt az értékes hangszert. A haszon a tanítók tápintézetéé lesz.

Fűszer és csomage árukban: Szigethy testvérek főhercegi kamarai szállítók cégre felhívjuk a n. é. község figyelmét. Kávé és tea közvetlen behozatala. Villamos berendezésű kávé pörkölt.

Értesítés. A maróshelyi kápolnában f. hó 29-én (vasárnap) 8 órákor sz. mise lesz.

Szigethy-féle pörkölt kávé a legjobb, kaphatók Szigethy Testvéreknél.

Alkonyodik. Emberi intézmény nem tarthat örökké, előbb vagy utóbb elkövetkezik az elmúlás ideje. Mint ahogy megróghad a szárról lehullt tulért maszlag, azonmód kezd rothadni a szociáldemokráciának Magyarország fekete földjében termelt gyümölcse Nálunk, a mi földünkben nem virágozhat ilyen növény. Erőszakos kertészkedés mellett megnő egy darabig, de aztán fája elszárad, gyümölcse elrothad. A magyarországi szociáldemokrácia pártiak már alkonyodik, Pécsen, ahol egyik legerősebb vidéki szervezetük volt a vöröseknek, már kijózanodott az elvtársak egyetemes mecsömörölt attól a sok maszlagtól amit a jakabok elébe táltak. A Pécsi Ullap tegnapi számában közölt alábbi nyilatkozat fényes bizonyítéka ennek:

Nyilatkozat.

Alulírottak ezennel kijelentjük, hogy a szociáldemokrácia szakszervezetből kilépünk és a keresztényszociális építőmunkások szakszervezetébe önként belépünk és annak hűséges és minden tekintetben eleget tevő tagjai óhajtunk lenni és leszünk.

Pécs, 1913. jun. 24-én.
Bank József Szvaratkó János
Horváth Péter Kincsey János
tanuk. Gabelics Mátvás
Csonka József.

Azonban örömmel jegyezzük meg, hogy ez nemcsak Pécsen van így, hanem több vidéki városban, sőt nálunk is már csak az alkalmat várják a párt józanabb tagjai. Most már tudjuk, hogy mért búzlik mostanában annyira a demokrácia maszlag: azért, mert rothad.

ÜZLETÜNK áthelyezése

miatt

az összes raktáron levő árukat mélyen leszállított áron áru:: sitjuk ::

LAX és MARTIN

:: divatáruhaza ::
SZÉKESFEHÉRVÁR
Nádor-utca.
Telefon 168 sz.

